



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 259/2021
16.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Николе Миливојевића и др., због кривичног дела отмица у саизвршилаштву из члана 134. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Миливојевића и окривљеног Бранислава Радовановића, адвоката Немање Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу 1К-13/20 од 17.08.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-769/20 од 15.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 16.03.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Миливојевића и окривљеног Бранислава Радовановића, адвоката Немање Марковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу 1К-13/20 од 17.08.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-769/20 од 15.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу 1К-13/20 од 17.08.2020. године, окривљени Никола Миливојевић и окривљени Бранислав Радовановић оглашени су кривим због извршења кривичног дела отмица у саизвршилаштву из члана 134. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, осуђени и то: окривљени Никола Миливојевић на казну затвора у трајању од 3 године, а окривљени Бранислав Радовановић на казну затвора у трајању од 3 године и 2 месеца, у које казне затвора им је урачунато и време проведено у притвору од 15.11.2012. године до 07.12.2012. године. Одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-769/20 од 15.12.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу, браниоца окривљеног Николе Миливојевића, адвоката Звонка Марковића и браниоца окривљеног Бранислава Радовановића, адвоката Немање Марковића и пресуда Вишег суда у Крагујевцу 1К-13/20 од 17.08.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, заједнички бранилац окривљеног Николе Миливојевића и окривљеног Бранислава Радовановића, адвокат Немања Марковић, поднео је захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или исте преиначи у делу правне квалификације кривичног дела и окривљене огласи кривим због извршења кривичног дела изнуда у покушају у саизвршилаштву из члана 214. став 1. у вези члана 30. и члана 33. КЗ.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљених као разлог подношења захтева за заштиту законитости нумерише повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и наводи да су пресуде засноване на незаконитом доказу, а без ког доказа не би била донета осуђујућа пресуда и то у односу на окривљеног Бранислава Радовановића. Као незаконит доказ, бранилац означава записник о препознавању лица ПУ Крагујевац КУ 1708/12 од 15.12.2012. године, који је, по ставу одбране, сачињен супротно одредбама члана 90. и 100. ЗКП. Незаконитост предметног записника о препознавању лица, бранилац образлаже наводима да оштећени АА није детаљно описао лице које препознаје, као и да се из записника о препознавању не види да ли су лица која су била изведена на препознавање поред окривљеног Бранислава Радовановића били сличних особина како је оштећени описао. Такође се наводи и да из исказа оштећеног произилази да су му полицијски службеници пре препознавања показали једну фотографију, као и да лица која су изведена на препознавање нису била сличних физичких карактеристика у односу на окривљеног Бранислава Радовановића.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано бранилац окривљених у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљеног Радовановића изнела је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и стим у вези у образложењу пресуде на страни четири, став четири и страни пет став један, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Бранилац окривљених у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерише и повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и истовремено указује и на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Образлажући напред наведене повреде закона, бранилац наводи да је суд утврдио да су оштећеном биле упућене претње убиством или тешком телесном повредом ако догађај буде пријавио полицији, а што даље значи да претње

оштећеном нису биле усмерене ка остваривању циља отмице, а циљ је у конкретном случају био да се од оштећеног изнуди новац у износу од 300 евра, из чега по ставу одбране, произилази да окривљени нису могли бити оглашени кривим због кривичног дела из члана 134. КЗ. Такође се у захтеву наводи да окривљени нису могли бити оглашени кривим за кривично дело отмица и из разлога што је за постојање наведеног кривичног дела неопходно да постоји намера код учиниоца да се отето лице не пусти на слободу, док се не удовољи захтевима учиниоца, а да из чињеничног стања произилази да је оштећени АА након боравка у стану окривљених у трајању од 20 минута пуштен и да никада није предао окривљенима износ од 300 евра, из који разлога умишљај окривљених није био управљен ка извршењу кривичног дела отмица, те би се радње окривљених могле квалификовати као кривично дело изнуда у покушају у саизвршилаштву.

По оцени Врховног касационог суда неосновано бранилац окривљених у поднетом захтеву указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП. Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљених изнела је и у жалбама изјављеним против првостепене пресуде, а другостепени суд нашао да су ти жалбени наводи неосновани и стим у вези у образложењу пресуде на страни три став два и три, дао довољне и јасне разлоге које Врховни касациони суд прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге и упућује.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић